

ГИТА МАХАТМЯ

славата на „Бхагavad Гита”
от „Падма Пурана”

Славата на Първа глава на „Бхагавад Гита“

Парвати каза: "Мой скъпи съпруге, ти знаеш всички трансцендентални истини и по твоята милост аз чух за славата на Върховната личност, Бог Кришна. О, повелителю, сега копнея да чуя от теб за славата на "Шримад Бхагавад Гита", която е изговорена от Бог Кришна и чрез слушането на която предаността на човека към Бога се увеличава".

Бог Шива отговори: "Този, чието тяло е с цвят на тъмен дъждовен облак, когото носи царят на птиците, Гаруда, и който лежи на Ананта Шеша, хилядоглавата змия, този Бог Вишну, чиято слава няма граници, аз винаги обожавам. Моя скъпа Парвати, веднъж след като Бог Вишну уби демона Мура, той мирно си почиваше на Ананта Шеша, докато благодетелката на цялото изобилие във вселената, Шри Лакшми, почтително се допитваше до Него. "Бхагаван, Ти контролираш и поддържаш цялата вселена, но въпреки това не спиш щастливо в този океан от мляко. Каква е причината?"

Бог Вишну каза: "Моя скъпа Лакшми, Аз не спя, а наблюдавам по какъв чудесен начин работи Моята енергия. Чрез тази чудна Моя енергия, Аз контролирам всичко и въпреки това оставам независим. Чрез помненето на тези Мои божествени дейности, великите преданоотдадени и йогите успяват да се освободят от колелото на раждането и смъртта, и да постигнат Моята трансцендентална природа, която е вечна и е свободна от всички качества".

Лакшми каза: "О, контролиращ всички неща. Ти си целта на медитацията на великите йоги. Нищо не може да се случи без Теб. И въпреки това, Ти си независим. Ти си причината за създаването, поддържането и унищожението на всички материални вселени. Моля Те, разкажи ми за Твоите прекрасни енергии, които са толкова привлекателни, че дори Ти, лежейки тук, медитираш върху тях".

Бог Вишну каза: "Моя скъпа Лакшми, делата на Моите многообразни енергии, а също как човек да се освободи от оковите на раждането и смъртта и как да постигне Моята вечна природа, може да бъде разбрано само от някой с чист интелект, който е склонен да Ми отдава служене. Това трансцендентално знание е напълно обяснено в "Шримад Бхагавад Гита".

Лакшми попита: "Мой скъпи Господи, ако Ти самият си удивен от работата на Твоите енергии и се опитваш да проумееш техните ограничения, тогава как е възможно "Бхагавад Гита" да описва тези безгранични Твои енергии и как да ги преодолеем, за да постигнем трансценденталната Ти природа?"

Бог Вишну каза: "Аз самият съм проявен под формата на "Бхагавад Гита". Моля те, разбери, че първите пет глави са Моите пет глави, следващите десет глави са моите десет ръце, а Шестнадесета глава е Моят стомах. Последните две глави са Моите лотосови нозе. По този начин, ти можеш да разбереш трансценденталната божествена природа на "Бхагавад Гита". Тя е унищожителят на всички грехове. Този интелигентен човек, който ежедневно рецитира една глава, или дори една *шлока*, или половин *шлока*, или поне една четвърт *шлока*, ще постигне същата позиция, която е постигнал Сушарма".

Лакшми попита: "Кой бе Сушарма? Към коя класа принадлежи той? И какво местоназначение е постигнал?"

Бог Вишну каза: "Моя скъпа Лакшми, Сушарма бе много нечестив и греховен човек. Въпреки, че бе роден в семейство на *брахмани*, неговото семейство нямало *ведически* познания. Той изпитвал особено удоволствие да наранява другите. Никога не се занимавал с възпяване на Моето име, с благотворителност или посрещане на гости. В действителност, той никога не изпълнявал каквато и да било благочестива дейност. За да се прехранва, събирал листа и ги продавал на пазара. Особено много обичал да пие вино и да яде месо. По този начин преминавал животът му.

Един ден този глупец Сушарма отишъл в градината на един мъдрец, за да събира листа, когато една змия дошла, ухапала го и той умрял. След смъртта си бил захвърлен в множество адове, където дълго време страдал. После той придобил тяло на бик. Този бик бил закупен от един инвалид, който го ангажирал в служене. За около седем или осем години, той носел изключително тежки товари. Един ден този инвалид натоварил на гърба на своя бик много тежък товар. Той го принуждавал да върви много бързо, когато неочаквано бикът паднал в безсъзнание. Събрали се много хора, за да видят какво се случва, изпитвайки съжаление към бика. Един свят човек посветил на този бик резултатите от своите благочестиви дейности. Виждайки това, другите хора, които стоели там, започнали да си спомнят своите благочестиви дейности и да предлагат резултатите от някои от тези дейности на този бик. В тълпата била също и една проститутка, която не знаела дали някога е извършвала някакви благочестиви дейности, но виждайки всички да предлагат плодовете от тях на бика, тя също предложила резултатите от всички свои благочестиви дейности, които може да е извършила някога. След това бикът умрял и бил отведен в обителта на Ямараджа, бога на смъртта.

Там Ямараджа го информирал: "Сега си свободен от реакциите на всички свои греховни дела, поради плодовете от благочестивите дейности, които ти бяха подарени от тази проститутка." След което той приел раждане в семейството на много извисен *брахмана*. В това раждане той бе в състояние да си спомня предишните си животи. След много дни той решил да потърси тази проститутка, която бе причина да бъде освободен от това адско положение.

След като я открил и се представил на тази дама, той я попитал: "Какви бяха благочестивите дейности, които си извършила, плодовете на които ме освободиха от моето адско положение?" Проститутката му отговорила: "Мой скъпи господине, в тази клетка има един папагал, който рецитира нещо всеки ден. Чувайки този рецитал, моето сърце напълно се пречисти. Резултатите от слушането му аз отдадох на теб." След това двамата попитали папагала какво рецитира. Папагалът, спомняйки си предишния си живот, започнал да разказва историята си. "Преди аз бях много учен *брахмана*. Но поради гордостта си обиждах другите учени. Бях също и извънредно ревнив. След като умрях, бях хвърлен на множество адове и след дълго време на страдания, постигнах това тяло на папагал. Поради предишните ми греховни действия, моите майка и баща умряха докато бях бебе. Един ден, докато лежах на горещите пясъци беззащитен, няколко *риши* ме видяха, взеха ме в техния *ашрам* и ме сложиха в клетка. На същото това място, децата на тези *риши* изучаваха рецитирането на Първа глава на "Шримад Бхагавад Гита". Слушайки ги да повтарят тези *шлоки* и аз започнах да повтарям *шлоките* заедно с тях.

Малко след това един крадец ме открадна от това място и ме продаде на тази благочестива дама.” Бог Вишну продължи: “Чрез рецитирането на Първа глава от “Бхагавад Гита“, този папагал напълно се пречистил. А чрез слушането на това рецитиране, тази проститутка също се пречистила. Като получил благочестивите резултати от слушането на това рецитиране, Сушарма също станал напълно чист“.

След като обсъждали известно време славата на Първа глава на „Бхагавад Гита“, Сушарма се върнал в своя дом. Тримата самостоятелно започнали да рецитират Първа глава на “Шримад Бхагавад Гита“ и много бързо постигнали Върховната дестинация, Ваикунтха“. Всеки, който рецитира, слуша, или изучава Първа глава на “Бхагавад Гита“, много лесно ще премине океана на материалните страдания и ще постигне служене в лотосовите нозе на Бог Кришна.

Славата на Втора глава на “Бхагавад Гита“

Бог Вишну каза: “Моя скъпа Лакшми, ти чу от Мен за славата на Първа глава на “Бхагавад Гита“. Сега моля те, слушай внимателно за славата на Втора глава.

Веднъж на юг в град Пандхарпур, живял много учен *брахмана* на име Девашяма. Той можел да изпълнява всички видове огнени жертвоприношения и знаел колко е важно да се посрещат гости. Чрез своите дейности, той успял да удовлетвори всички полубогове. Но не бил щастлив и умиротворен в сърцето и ума си. Той имал желание да постигне знание за връзката на душата със Свръхдушата, *Параматма*, и за тази цел искал да покани много *йоги* и *тапасви*, и да извърши всички видове служене към тях като ги попита за Абсолютната истина. По този начин, той прекарал много години от живота си.

Един ден, докато се разхождал, той видял пред себе си един *йоги*, седящ с кръстосани крака, с поглед фокусиран във върха на носа си, изцяло вгълбен в медитация. Девашяма могъл да види, че този *йоги* е напълно умиротворен, без всякакви материални желания. С най-голяма почит и уважение той паднал в лотосовите нозе на *йоги* и го запитал по какъв начин е успял да постигне пълно омиротворение на ума. Тогава този *йоги*, който имал пълно знание за Върховния Бог Кришна, посъветвал Девашяма да отиде в селото Саупур, да се срещне с някой си Митраван, който бил козар по професия и да приеме от него инструкции в науката за осъзнаване на Бог. След като чул това, Девашяма отново и отново предложил уважително почитанията си в нозете на този *йоги* и незабавно тръгнал към Саупур. Когато пристигнал там, на северната страна той открил една красива гора, където разбрал, че живее Митраван. Когато влязъл в гората, край брега на една малка река той видял да седи Митраван на върха на едни скали.

Митраван изглеждал много красив и напълно омиротворен. В тази гора вятърът подухвал много нежно и прекрасен аромат се излъчвал във всички посоки. Козичките мирно се разхождали насам-натам, напълно безстрашно. Някои от тях седели близо до тигри и други свирепи животни много мирно.

Когато Девашяма видял тази сцена, умът му станал много омиротворен, той почтително приближил Митраван и седнал до него. Митраван изглеждал напълно погълнат в медитацията си. След известно време Девашяма го попитал по какъв начин би могъл да постигне преданост към Бог Кришна. Когато Митраван чул този въпрос, за момент се загубил в задълбочен размисъл. След това отговорил: “Мой скъпи, учени Девашяма, веднъж преди много време аз бях в гората да търся козичките, когато един много свиреп тигър ме нападна. В това време всички козички се разбягаха насам-натам, за да се спасят. В страха си, аз също избягах. От известно разстояние погледнах назад и видях как този тигър се сблъска с една от моите козички на брега на реката. Изведнъж се случи нещо странно и удивително. Тигърът загуби целия си гняв и желание да изяде козичката ми. Тогава моята козичка запита тигъра: “Ти постигна храната си, тогава защо не ядеш месото от тялото ми? Би трябвало незабавно да ме убиеш и с голямо удоволствие да изядеш плътта ми. Защо се колебаеш?“

Тигърът каза: “Моя скъпа козичке, когато дойдох на това място, целият гняв ме напусна и аз не изпитвам повече глад или жажда“. Козичката каза: "И аз също не знам

защо се чувствам толкова безстрашна и спокойна. Каква може да е причината за това? Ако ти знаеш, моля те, кажи ми.“

Тигърът отговори: “И аз не знам. Нека попитаме този човек“. Когато видях тази промяна в действията на тигъра и козичката, аз много се учудих. В това време те двамата се приближиха към мен и попитаха за причината. Аз забелязах, че една маймуна седеше на клоната на близкото дърво. Тръгнах натам заедно с тях и попитах тази маймуна-цар. Маймуната отговори с голямо уважение да въпроса ни.

"Слушай, ще ти разкажа, това е много стара история. В тази гора, точно пред теб има много голям храм, в който Бог Брахма е разположил Шивалинга. Много отдавна един учен мъдрец на име Сукама, който извършвал много отречения, живял там. Всеки ден той носел цветя от гората и вода от реката, и почитал Бог Шива. По този начин той живял там много години, докато един ден пристигнал един мъдрец. Тогава Сукама донесъл плодове и вода, и нагостил мъдреца. След като той се нахранил и отпочинал, Сукама му проговорил: “О, учени мъдрецо, само за да добия знание за Бог Кришна, аз живея тук, изпълнявайки множество отречения и обожания. Но резултатите от моите отречения бяха постигнати днес чрез влизането ми в досег с теб.“

Когато мъдрецът чул думите на Сукама, които били пълни с преданост, той бил много удовлетворен. И написал на парче камък: „Втора глава на “Шримад Бхагавад Гита“. Тогава той посъветвал Сукама всеки ден да чете тези стихове. "Чрез четенето на тези стихове, ти бързо ще постигнеш своята цел." След като казал това, мъдрецът изчезнал от мястото, докато Сукама го гледал. След което, следвайки инструкциите на мъдреца, Сукама рецитирал тези стихове всеки ден до края на живота си. Много бързо той постигнал пълното знание за Бог Кришна. А от деня, в който започнал да рецитира тези стихове, той никога повече не изпитал глад или жажда.

И поради тези отречения и преданост извършени на това място, всеки, който го посети, не усеща болката на глада или жаждата и незабавно постига пълно омиротворение.

Митраван казал: "Мой скъпи Девашяма, след като маймуната завърши разказа за тази чудесна история, аз тръгнах към този храм заедно с тигъра и козичката.

Там открихме написана на парче камък Втора глава на “Шримад Бхагавад Гита” и аз започнах да рецитирам тези стихове всеки ден. По този начин ние успяхме да постигнем много бързо преданост към Бог Кришна. Мой скъпи *брахмана*, ако и ти започнеш да рецитираш стиховете на Втора глава от “Шримад Бхагавад Гита”, много бързо ще постигнеш милостта на Бог Кришна.”

Бог Вишну каза: "Моя скъпа Лакшми, по този начин Девашяма добил знание от Митраван и след като отдал почитания на тази велика душа, той се върнал в Пандхарпур и всеки ден рецитирал Втора глава. А на всеки, който посещавал Пандарпур, Девашяма първо рецитирал Втора глава на “Шримад Бхагавад Гита”. По този начин Девашяма постигнал лотосовите нозе на Бог Кришна.

Моя скъпа Лакшми, това бе славата на Втора глава на “Шримад Бхагавад Гита”.

Славата на Трета глава на “Бхагавад Гита“

Бог Вишну каза: "Моя скъпа Лакшми, в град Джанастхан имало един *брахмана* на име Джада, който бил роден в династията Каушик. Този *брахмана* изоставил всички религиозни дейности, които са предписани в *шастрите* за класата на *брахманите* и извършил твърде много нерелигиозни дейности. Той много обичал хазарта, пиенето, ловуването и посещението на проститутки. По този начин, пропилял богатството си. Той поел на север в командировка. Докато бил там, спечелил голямо богатство и решил да се върне в Джанастхан. След като дълго пътувал, се озовал на едно уединено място. Един ден, когато слънцето залязвало и всичко било погълнато в тъмнина, той решил да си почине под едно дърво. Докато си почивал, дошли разбойници, пребили го до смърт и откраднали богатството му. Понеже Джада бил изоставил всички религиозни дейности и бил водил греховен живот, след смъртта си той добил тялото на призрак.

Синът на Джада бил много религиозен и учен във ведическите *шастри*. Когато видял, че баща му не се завръща дълго време в Джанастхан, той решил да тръгне да го търси. Много дни пътувал тук и там в търсене на своя баща, и каквито и пътници да срещал, той ги питал за него. Един ден срещнал човек, който познавал баща му и му разказал за това, което го сполетяло. Когато синът на Джада чул новините за смъртта на баща си, той решил да отиде до Каши (Бенарес), за да предложи *пунда* (обожание) за освобождението на неговия баща от адското му положение. На деветия ден от пътуването му се случило той да си почива под същото дърво, под което бил убит баща му. На това място вечерта той извършил ежедневното си обожание към Бог Кришна и също така рецитирал Трета глава от „Шримад Бхагавад Гита“. След като завършил този рецитал, силен звук дошъл от небето. Когато погледнал, той видял своя баща и пред очите му формата на баща му се променила в най-красивото създание, което имало четири ръце и носело жълто *дхоти*. Неговото тяло имало цвят на тъмен дъждовен облак, а сиянието на тялото му излъчвало светлина във всички посоки. Тогава баща му го благословил. Синът попитал баща си какво означават тези удивителни събития. Бащата казал: "Мой скъпи синко, ти рецитира Трета глава на “Шримад Бхагавад Гита” и това ме освободи от формата на призрак, която бях получил заради моите греховни деяния. Сега трябва да се върнеш вкъщи, защото целта, заради която пътува до Каши (Бенарес) беше постигната чрез твоето рецитиране на Трета глава на “Бхагавад Гита”.

Когато синът попитал баща си дали има някакви други инструкции за него, бащата отговорил: “Моят брат също бе водил греховен живот и сега страда някъде в най-тъмните кътчета на ада. Ако искаш да освободиш него, както и други наши предци, които страдат тук и там в различни сфери на материалната вселена, тогава моля те, рецитирай Трета глава на “Шримад Бхагавад Гита”. Чрез този рецитал, всички те ще добият форма подобна на Бог Вишну и ще отидат на Ваикунтха.“

Когато синът чул инструкциите на баща си, той отговорил: “Ако такъв е случаят, тогава ще рецитирам Трета глава докато всички души, които са уловени в адски живот, бъдат освободени“. Тогава неговият баща го благословил с думите: “Да бъде”. След което от духовното небе Ваикунтха пристигнал звездолет който отвел бащата към неговото местоназначение.

След това синът се завърнал в Джанастхан, седнал пред *мурти*то на Бог Кришна и с желание да освободи всички обусловени души, които били в адско положение,

започнал да рецитира Трета глава от “Шримад Бхагавад Гита”. Докато неговият рецитал продължавал ден след ден, Бог Вишну изпратил Своите пратеници *вишну-дутьте* към кралството на Ямараджа, който отговаря за администрирането на наказанията за грешните живи същества. Когато *вишну-дутьте* пристигнали пред Ямараджа, те го информирали, че имат съобщение от Бог Вишну, който лежи върху ложето си Ананта Шеша в океана от мляко. Казаха му, че Бог Вишну се интересува от неговото благополучие и му е заръчал да освободи всички обусловени души, които страдат в ада.

Когато Ямараджа чул инструкциите на Бог Вишну, той незабавно освободил от ада всички обусловени души и лично тръгнал с *вишну-дутьте* към океана от мляко, познат като Шветаadvipa, за да получи *даршана* на Бог Вишну. Когато пристигнал там, той видял Бог Вишну да лежи на леглото от Ананта Шеша. Неговото тяло имало сиянието на слънце, а Лакшми Деви, богинята на щастието, масажирала нозете Му. Той бил заобиколен от всички страни от *риши*, мъдреци и полубогове, начело с Бог Индра, и всички пеели възхвала за Бог Вишну. Бог Брахма също бил там и рецитирал Ведите. Ямараджа паднал, отдавайки своите почитания на Бог Вишну и поднесъл следната възхвала: “Мой скъпи Вишну, Ти си доброжелателят на всички обусловени души. Твоята слава няма граници. От Теб произлизат Ведите, Ти си времето. И в хода на времето, Ти унищожаваш всичко. Ти си причината и поддръжника на трите свята. Ти си Свръхдушата във всяко сърце, която насочва всички действия. Ти си гуру на цялата вселена и целта на всички преданоотдадени. О, лотосооки, моля Те приеми моите почитания отново и отново. Твоята слава е безгранична.”

По този начин, с допрени длани Ямараджа предложил своите почитания на Бог Вишну. Ямараджа продължил: „По Твоя заръка, аз освободих всички обусловени души от ада. Моля Те, инструктирай ме, каква работа искаш да изпълня сега”? Бог Вишну отговорил с глас дълбок като гръмотевица и сладък като нектар: “Мой скъпи Дхармараджа (Ямараджа), ти си еднакво разположен към всички и не е необходимо да те наставлявам за твоите задължения. Моля те, върни се в своята обител с пълната Ми благословия и продължи да изпълняваш задълженията си.”

Тогавя Бог Вишну изчезнал от погледа на Ямараджа и Ямараджа се върнал в своята обител. След като този *брахмана* успешно освободил всички предци и останалите обусловени души от ада, *вишну-дутьте* дошли и го отвели в обителта на Бог Вишну, където той имал възможността да бъде ангажиран във вечно служене в лотосовите нозе на Върховния Бог.

Славата на Четвърта глава на “Бхагавад Гита“

Бог Вишну каза: “Моя скъпа Лакшми, сега ще ти разкажа за славата на Четвърта глава на “Шримад Бхагавад Гита“.

На брега на река Ганг има град на име Каши (Бенарес), където в един храм на Вишванатх живял велик светец на име Бхарата. Всеки ден с голяма преданост той рецитирал Четвърта глава на “Шримад Бхагавад Гита“. В миналото, когато Бхарата пътувал на поклонение, той отишъл в град Таподан да вземе *даршан* от *мурти* на Бог Кришна. На излизане от града, видял две *баелови*¹ плодни дървета и решил да си почине под сянката им. Легнал, използвайки корените на едното дърво за възглавница, а в корените на другото – протегнал краката си, да си почине.

След известно време, когато Бхарата напуснал това място, двете дръвчета започнали да съхнат. След около пет-шест дни те напълно пресъхнали и умрели. Двете души, които живеели в тези дръвчета, приели следващото си раждане като дъщери на много благочестив *брахмана*. Веднъж, когато момичетата достигнали възраст седем години, те отишли на поклонение в Каши (Бенарес). Докато бродели из Каши се случило да видят великия мъдрец Бхарата. Когато видели Бхарата Махарадж, те веднага паднали в нозете му и му казали със сладки думи следното: “О, Бхарата Махарадж, по твоята милост ние двете бяхме освободени от формата на дървета.” Когато Бхарата Махарадж чул твърдението им, останал изненадан. Той ги запитал: “Мои скъпи дъщери, къде и кога съм имал досег с вас и съм ви освободил от формата на дървета? Моля ви, също любезно ми разкажете как сте постигнали тази форма? Защото аз не знам нищо за това“. Тогава тези две момичета първо разказали на Бхарата Махарадж за причината, поради която придобили облика на дървета.

Двете момичета казали: “Махарадж, на брега на река Годавари има свещено място на име Чиннапап. На това място имаше един *риши* на име Сачатапа. Той извършваше много големи и трудни отречения. В горещия сезон седеше между много огънове, а през студения сезон стоеше в студената река. С времето стана напълно чист, доби пълен контрол над сетивата си и постепенно постигна лотосовите нозе на Върховния Бог Кришна. Бог Брахма започна всеки ден да го посещава, за да взема *даршан* от Сачатапа и да му задава въпроси за преданото служене на Бог Кришна. Бог Индра, междувременно, бе притеснен виждайки високата позиция на Сачатапа, мислейки си, че един ден той би могъл да узурпира неговата собствена позиция на крал на небесното царство. Тогава Бог Индра ни извика, ние в това раждане бяхме *ансари*² в небесното царство и ни заръча: “Вървете и причинете падението на Сачатапа, преди да се е опитал да ми отнеме позицията“.

След като получихме заръката на Бог Индра, ние си тръгнахме и отидохме на брега на река Годавари, където Сачатапа извършваше отречения. На това място двете започнахме да пеем и танцуваме много провокативно близо до Сачатапа, с намерението да предизвикаме този мъдрец да влезе в сексуални отношения с нас. Докато танцувахме, горните ни дрехи се плъзнаха и гърдите ни излязоха на показ. Тогава,

¹ Свещено дърво в хиндуизма

² В индийската религия *ансарите* са млади и красиви, свръхестествени същества от женски пол, които имат превъзходни танцови умения. Често са съпруги на *гандхарвите*, музикантите на Индра. Те танцуват на музиката на *гандхарвите*, обикновено в дворците на боговете и забавляват, а понякога и съблазняват богове и хора.

взимайки вода в ръката си, мъдрецът ни прокле със следните думи: “Вие двете вървете и станете *дървета баел* на брега на река Ганг.“ Чувайки клетвата му, ние двете паднахме в нозете му и започнахме да го молим за прошка: “Скъпи мъдрецо, молим те прости ни, понеже сме просто слуги на Бог Индра.“ Виждайки покорното ни отношение, мъдрецът остана удовлетворен и ни каза, че ще останем в облика на дървета, докато Бхарата Махарадж се докосне до нас. И той ни благослови да можем да помним предишните си раждания.

Скъпи Бхарата Махарадж, по време на посещението ти в град Таподан, ти си почиваше под сянката ни. Когато бяхме в облика на дървета баел, ти рецитираше Четвърта глава на “Шримад Бхагавад Гита” и чрез слушането на този рецитал, ние не само се освободихме от тази форма, но и постигнахме раждане в семейство на преданоотдадени и също така загубихме всякакво желание за наслаждение в този материален свят.“

Бог Вишну каза: “Моя скъпа Лакшми, когато тези две момичета разказаха историята си пред Бхарата Махарадж, той беше много щастлив и пое към своя *ашрам*. Тези две момичета през целия си живот рецитираха Четвърта глава на “Шримад Бхагавад Гита” и постигнаха преданост в Моите лотосови нозе”.

Славата на Пета глава на “Бхагавад Гита“

Бог Вишну каза: “Сега ще ти разкажа за безграничната слава на Пета глава на “Бхагавад Гита”. Слушай много внимателно. В щата Мадра, има град на име Пуру Кутсапур. Там живял *брахмана* на име Пингала. По време на своето детство, той бил обучаван на различни *брахмански* дейности и изучавал Ведите, но не проявявал интерес към обучението си. Когато станал юноша, изоставил *брахманските* си занимания и започнал да се учи да свири на различни инструменти, а също да пее и танцува. Постепенно станал толкова известен в тази област, че самият крал го поканил да живее в двореца. Докато живял там, той деградирал бавно, все повече и повече в греховен живот. Започнал да се забавлява с жените на другите мъже, извършвал всякакви греховни дейности и приемал интоксиканти.

Той бил много горд от положението си и ставал все по-близък с краля. Особено много обичал да критикува другите насаме пред краля. Пингала имал жена на име бил Аруна, която била родена в семейство от ниска класа. Тя била много сладна и се забавлявала на отношения с много други мъже. Когато съпругът ѝ разбрал за действията ѝ, тя решила да го убие. Една нощ късно вечерта, отрязала главата му и погребала тялото му в градината. След смъртта си Пингала пропаднал в най-дълбоките дебри на ада и след като страдал там дълго време, приел раждане като лешояд. Аруна, след като свободно се забавлявала с много мъже, хванала венерическа болест и нейното младо тяло съвсем скоро станало грозно и непривлекателно. Когато умряла, тя отишла в ада и след като страдала там дълго време, приела раждане в тяло на женски папагал. Един ден този папагал търсел храна насам-натат. Междувременно лешоядът, който в предишния си живот бил Пингала, видял женския папагал и когато си спомнил предишния си живот и разбрал, че този папагал е бил негова жена, го нападнал с острият си клюн. Папагалът паднал във водата, която се съдържала в един човешки череп и се удавил. Точно тогава дошъл ловец и застрелял лешояда с една стрела. Лешоядът паднал, главата му се потопила във водата на този череп и той се удавил.

Тогава вестносците на Ямараджа дошли и ги отвели в обиталището на ада. В този момент те много се изплашили, спомняйки си предишните си греховни животи.

Когато се изправили пред Ямараджа, той им казал: “Сега сте свободни от всички грехове и можете да отидете на Ваикунтха”. Щом Пингала и Аруна чули това, те попитали Ямараджа по какъв начин две греховни личности като тях са успели да се сдобият с правото да отидат на Ваикунтха.

Ямараджа отговорил: “На брега на река Ганг живееше велик преданоотдаден на Бог Вишну на име Ват. Той бе свободен от похот и алчност. Всеки ден рецитираше Пета глава на “Бхагавад Гита”, а когато напусна тялото си, той отиде направо към Ваикунтха. Поради ежедневното рецитиране на “Бхагавад Гита”, тялото му бе станало напълно чисто и заради досега с черепа на тялото на този велик преданоотдаден, вие двамата постигнахте Ваикунтха. Това е славата на Пета глава на “Бхагавад Гита”.

Бог Вишну каза: “Моя скъпа Лакшми, когато те двамата чули за славата на “Бхагавад Гита” от Ямараджа, станали напълно щастливи и седнали в цветния звездолет, който дошъл да ги заведе на Ваикунтха.”

Всеки, който слуша за славата на Пета глава на “Бхагавад Гита”, дори и най-грешният, ще постигне Ваикунтха.

Славата на Шеста глава на “Бхагавад Гита“

Бог Вишну каза: “Сега ще ти разкажа за славата на Шеста глава на “Шримад Бхагавад Гита”. Който чуе този разказ, ще бъде освободен от материалния свят.

На брега на река Годавари има красив град на име Пратиштханпур (Паитхан), където съм известен с името Пиппалеш. В този град имало крал на име Джанашрути, когото хората много обичали и чиито качества били безгранични. Той всеки ден извършвал огнени жертвоприношения, които били толкова пищни и големи, че пушекът от тях достигнал градината на небесните удоволствия, известна като Нандаван и направил листата на дърветата *калпаврикша*³ черни. Изглеждало сякаш тези дървета отдавали почитания на крал Джанашрути. Поради благочестивите деяния на този велик крал, полубоговете винаги пребивават в Пратиштханпур.

Когато Джанашрути давал благотворителност, той я разпределял точно както облаците разпределят дъжда. Поради чистите религиозни дейности на Джанашрути, дъждът винаги идвал в точното време. Полетата винаги били пълни с култури, които не били нападани от шестте вида гризачи. Той винаги копаел кладенци и езера за благоденствието на гражданите. Полубоговете били много удовлетворени от Джанашрути и отишли в дома му под формата на лебеди, за да го благословят. Те летели в небето, един зад друг и си говорели. Бхадрашва, заедно с два или три други лебеда, летял пред останалите. Тогава другите лебеди попитали Бхадрашва: “О, братко, защо летиш напред? Не виждаш ли пред себе си великия крал Джанашрути, който е толкова могъщ, че може да изпепели враговете си ако пожелае?” Когато Бхадрашва чул думите на другите лебеди, започнал да се смее и казал: “О, братя, този крал Джанашрути могъщ ли е колкото великия мъдрец Раиква?” Когато кралят чул думите на лебедите, той веднага слязъл от покрива на своя висок дворец и щастливо седнал на трона си. Сетне извикал своя колесничар и му заръчал да отиде и да намери великия мъдрец Раиква. Когато колесничарят на име Маха, чул инструкциите на краля, бил много щастлив и веднага тръгнал да търси Раиква. Първо отпътувал до Кашипури, където обитава Бог Вишванатх за благосъстоянието на всички същества. После отишъл в Гая, където обитава лотосоокият Бог Гададхара, способен да освободи всички същества от оковите на раждането и смъртта. След като пътувал до много свети места, дошъл в Матхура, където могат да бъдат унищожени всички грехове. На това място обитава Върховният Бог Кришна. Всички велики мъдреци, полубогове, също Ведите и другите *шастри* в олицетворените си образи изпълняват отречения и отдават служене на Бог Кришна. Матхура е с формата на полумесец и е разположена на брега на красивата поклонническа река Ямуна. В тази област е красивият хълм Говардхана, който увеличава блясъка и славата на Матхура-Мандала, като голямо бижу в една корона. Той е заобиколен от чисти дървета и увивни растения. Там има дванадесет прекрасни гори, обкръжаващи Матхура, в които Бог Кришна се наслаждава на прекрасните си забавления.

След като напуснал Матхура, Маха пътувал на запад и след това на север. Един ден той пристигнал в град, познат като Кашмир, в който видял много голям и бляскав бял палат. На това място дори глупците изглеждали като красиви полубогове, поради

³ Калпаврикша, известно като калпатару, калпадрума или калпападара е божествено дърво в хиндуистката митология, което изпълнява желания.

факта, че много жертвени огънове горели едновременно. Изглеждало така, сякаш редица облаци винаги висели над града. *Муртито* на Бог Шива, познато като Маникешвара, пребивавало в този град. Кралят на Кашмир току-що се бил върнал от битка с много крале и бил ангажиран в обожанието на Бог Шива. Поради голямата си преданост към Бог Шива, този крал бил известен като Маникешвар. Близко до вратата на храма, седнал на една малка количка под едно дърво, Маха видял великият мъдрец Раиква. Когато разпознал Раиква от описанието на Джанашрути, той незабавно паднал в нозете му и го попитал: "О, велики мъдрецо, къде живееш? А какво е пълното ти име? Ти си толкова извисен човек. Защо седиш на това място?" Когато Раиква чул думите на Маха, той се замислил за известно време и тогава отговорил: "Аз съм напълно удовлетворен и не искам нищо."

Когато Маха чул този отговор, той съумял да разбере всичко в сърцето си. Незабавно поел по дългия път обратно към Пратиштханпур. Когато стигнал до местоназначението си, той веднага отишъл да поднесе почитанията си на краля и с допрени длани го информирал за всички събития, които се случили. След като кралят чул всичко от Маха, той решил да тръгне веднага, за да вземе *даршан* от великия мъдрец Раиква. Седнал в красива колесница и вземайки със себе си много ценни подаръци, той потеглил за Кашмир. Когато стигнал до мястото, където стоял мъдрецът Раиква, той паднал в нозете му и поднесъл всички ценни коприни и бижута, които бил донесъл със себе си пред Раиква. Тогава великият мъдрец Раиква много се ядосал и казал: "О, глупави кралю, вземи си всички тези безсмислени неща, сложи ги в колесницата си и напусни това място." Кралят незабавно паднал с голяма преданост в нозете на Раиква и го замолил за прошка, увещавайки го да бъде милостив към него. Той казал на Раиква: "О, мъдрецо, как си постигнал такова извисено състояние на отречение и преданост към Бог?" Удовлетворен от преданото отношение на краля, Раиква отговорил: "Всеки ден аз рецитирам Шеста Глава на "Шримад Бхагавад Гита".

Тогава крал Джанашрути чул от Раиква Шеста Глава на "Шримад Бхагавад Гита". А след това той всеки ден се ангажирал в рецитиране на Шеста глава. След известно време дошъл цветен звездолет и го отвел към Ваикунтха. Междувременно този велик мъдрец, който рецитирал Шеста Глава на "Шримад Бхагавад Гита" всеки ден, отишъл на Ваикунтха, където бил ангажиран в служене в лотосовите нозе на Върховния Бог Вишну.

Всеки, който рецитира тази Шеста Глава на "Шримад Бхагавад Гита", без съмнение много скоро ще постигне служене в лотосовите нозе на Бог Вишну.

Славата на Седма глава на “Бхагавад Гита“

Бог Шива каза: “Моя скъпа Парвати, сега ще ти разкажа за славата на Седма глава на “Шримад Бхагавад Гита”, слушането на която изпълва ушите на всеки с божествен нектар.

Паталипутра е името на един голям град, който имал много големи порти. В този град живял *брахмана* на име Шанкукарна. Той бил търговец и натрупал много голямо богатство. Но никога не бил изпълнявал предано служене, нито дори необходимите ритуални дейности в името на своите предци. Той станал много богат, толкова, че дори велики крале се хранели в дома му. Въпреки това, Шанкукарна бил най-големият скъперник и държал богатството си заровено под земята.

Веднъж, когато този *брахмана* отивал заедно с децата си и други роднини, за да се ожени за четвърти път, те спрели на едно място, за да си починат през нощта. Докато спял, дошла една змия и го ухапала. Когато синовете и роднините му разбрали, че змията го е ухапала, повикали доктори и певци на *мантри*. Въпреки това, никой не могъл да помогне на Шанкукарна и съвсем скоро той умрял, след което постигнал тялото на *прета-шарп* (змия-призрак). Единственото нещо, за което можел да мисли, било неговото богатство, което било заровено близо до къщата, в която преди живеел. Дори и собственото му семейство не знаело къде се намира богатството му. Така и в облика на *прета-шарп*, той пребивавал на мястото, където било заровено богатството му, за да не може никой друг да го вземе. След известно време се уморил да е хванат в капан в облика на *прета-шарп* и се появил в сънищата на синовете си, като ги помолил да му помогнат. На сутринта, когато мързеливите му синове се събудили, те си разказали за съня, който видели. Един от синовете му взел голям инструмент за копаене в ръцете си и отишъл на мястото, на което баща му посочил, че е живял някога. Когато стигнал това място, той осъзнал, че не е внимавал къде е точното място, на което е заровено богатството. Този син бил изключително алчен и търсил дълго време, докато се натъкнал на змийска дупка, която веднага започнал да разкопава.

Скоро след това много голяма и страшна змия излязла от дупката и проговорила: “О, глупецо, кой си ти? Защо си дошъл? Кой те изпраща? И защо копаеш на това място? Веднага отговори на въпросите ми.” Синът отговорил: “Аз съм твоят син. Моето име е Шива. В сънят си миналата нощ видях, че тук е скрито съкровище и дойдох да го взема”. Когато чул Шива да говори по този начин, *прета-шарп* се засмял и казал: “Ако ти си ми син, тогава защо не изпълняваш необходимите ритуали, за да ме освободиш от това адско положение. Поради това, че бях алчен в предишният ми живот, аз добих това тяло, а сега и ти си се запътил в същата посока.”

Синът попитал: “Мой скъпи татко, моля те, любезно ми разкажи как можеш да бъдеш освободен от това адско положение?” *Прета-шарп* казал: “Нито с каквато и да било благотворителност, нито с *тапася* или *ягя*,⁴ а само с рецитирането на Седма глава на “Бхагавад Гита”, аз ще мога да бъда освободен от колелото на раждане и смърт. Мой скъпи синко, моля те любезно да изпълниш церемонията *шраддха*,⁵ като в този ден поканиш *брахмана*, който има навика да рецитира Седма глава на “Бхагавад Гита” и

⁴ *Ягя* – буквално означава “саможертва, преданост, предлагане, поклонение. В хиндуизма ритуал, извършен пред свещен огън с *мантри*.

⁵ *Шраддха* – всяко действие, което се извършва с искреност и вяра (*шраддха*). Ритуал в хиндуизма, с който се отдава почит на бащите или на починали родители, като начин да се изрази благодарност към родителите и предците.

пищно го нагостиш.” След това Шива, заедно с другия си брат изпълнили заръките на техния баща и докато *брахмана* рецитирал Седма глава на “Бхагавад Гита”, Шанкукарна напуснал това плашещо тяло на *прета-шарп* и постигнал божествена четириръка форма. Тогава Той благословил синовете си, казал им къде е богатството му и след това се запътил към Ваикунтха.

Тези синове, чиито умове се били установили в преданост към Бог Кришна, използвали богатството, за да построят храмове, кладенци и др. и за раздаване на хранителни продукти. Те всеки ден се ангажирали в рецитирането на Седма глава на “Шримад Бхагавад Гита” и много бързо постигнали лотосовите нозе на Бог Кришна.

Бог Шива каза: “Моя скъпа Парвати, аз ти разказах за удивителната слава на Седма глава на “Бхагавад Гита”. Всеки, който чуе този разказ, ще бъде освободен от всички греховни реакции.”

Славата на Осма глава на “Бхагавад Гита“

Бог Шива каза: “Моя скъпа Парвати, сега моля те, слушай за славата на Осма Глава на “Шримад Бхагавад Гита”. След като я чуеш, ти ще изпиташ голяма радост.

На юг има един важен град на име Амардхкапур, където живеел *брахмана* на име Бхавашарма, който взел за съпруга една проститутка. Бхавашарма обичал да яде месо, пиел вино, крадял, ходел с жените на другите и ловувал. Един ден, този греховен Бхавашарма бил поканен на парти, където пил толкова много алкохол, че започнал да излиза от устата му. След партито се разболял много и страдал от хронична дизентерия. След много дни на страдания, той умрял и постигнал тялото на палмово дърво.

Един ден, двама *брахма-ракшаси* (призраци) дошли да се подслонят под дървото. Тяхната история за предишния им живот била следната:

Имало един *брахмана* на име Кушибал, който бил много запознат с Ведите и изучавал всички клонове на това знание. Името на неговата жена било Кумати, а тя била с много зъл нрав. Въпреки, че този *брахмана* бил много учен, той бил и много алчен. Заедно със съпругата си събирал много благотворителност всеки ден, но никога не давал благотворителност на друг *брахмана*. Когато умрели, двамата постигнали облика на *брахма-ракшаси*. Като такива, те непрекъснато се скитали тук и там, измъчвани от земните страдания на глад и жажда. Един ден си почивали под палмовото дърво. Тогава жената попитала мъжа си: “Как можем да се освободим от това проклетие да сме *брахма-ракшаси*?” Той отговорил: “Чрез познанието за Брахма, чрез знанието за себето, чрез знанието за плодоносните дейности. Без това знание, не е възможно да се освободим от греховните реакции.” Чувайки това, жена му го попитала: “О, мой господарю, какво е Брахман? Какво е себето? Какво са *кармичните* дейности?” (*ким тад брахма ким адхятмам ким карма пурушоттама*)⁶. Съвсем случайно съпругата започнала да рецитира половината от първата *шлока* на Осма Глава от “Шримад Бхагавад Гита”. В това време, чувайки тази половин *шлока*, Бхавашарма се освободил от облика на дърво и отново добил тялото на *брахмана*, напълно свободно от всякакви грехове. Изведнъж от небето долетял цветен звездолет, който отвел съпруга и съпругата вкъщи, обратно при Бога, към Ваикунтха.

След това този *брахмана*, Бхавашарма, с голямо уважение написал тази половин *шлока* (*ким тад брахма ким адхятмам ким карма пурушоттама*) и с намерението да обожава Бог Кришна, тръгнал към Кашипури и започнал да изпълнява големи отречения, като постоянно я рецитирал.

Междувременно на Ваикунтха, Лакшми виждайки, че Бог Вишну изведнъж става от мястото, където си почива, Го запита с допрени длани: “Защо стана от сън изведнъж?” Бог Вишну каза: “Моя скъпа Лакшми, в Кашипури, на брега на река Ганг, Моят преданоотдаден изпълнява големи отречения, рецитирайки постоянно половин *шлока* от Осма глава на “Шримад Бхагавад Гита”. Дълго време мислех по какъв начин да го възнаградя за тази преданост”.

⁶ “Бхагавад Гита“ 8.1

Парвати попита Бог Шива: "Щом Бог Вишну е толкова удовлетворен от Своя преданоотдаден, каква благословия му дари?"

Бог Шива каза: "Бхавашарма отиде на Ваикунтха, за да се ангажира във вечно служене в лотосовите нозе на Бог Вишну. Но не само това, а и всички негови предци също постигнали лотосовите нозе на Бог Вишну.

Моя скъпа Парвати, аз ти описах само малко от славата на Осма Глава на "Шримад Бхагавад Гита".

Славата на Девета глава на “Бхагавад Гита“

Бог Шива каза: “Моя скъпа Парвати, сега ще ти разкажа за славата на Девета глава на “Шримад Бхагавад Гита”.

Имало един град на име Махисмати на брега на река Нармада, където живеел *брахмана* на име Мадхава. Този *брахмана* много стриктно следвал всички предписания на Ведите и притежавал всички добри качества на *браминската* класа. Поради това, че бил много учен, получавал много благотворителност. С натрупаното богатство той започнал да изпълнява голямо огнено жертвоприношение. За предлагане в жертвоприношението бил купен един козел. Когато започнали да го почистват и подготвят за приношението, за голяма изненада на всички, той започнала да се смее и казал на висок глас: “О, *брахмана*, каква е ползата от извършването на толкова много жертвоприношения, които просто ни обвързват с колелото на раждане и смърт. Виж само моето положение, въпреки че извършвах толкова много огнени жертвоприношения”.

Когато всички събрали се чули думите на козела, били любопитни и *браминът* го попитал с допрени длани: “Ти как така стана козел? В предишния си живот към коя каста принадлежеше и какви дейности извършваше?” Козелът отговорил: “О, *брахмана*, в предишният си живот аз бях роден в семейството на много чист *брахмана* и много внимателно изпълнявах всички ритуални дейности, предписани от Ведите. Един ден моята съпруга искаше да почете Дурга, за да може детето ни да се излекува от болестта си. За тази цел, тя ме помоли да доведе един козел. Когато го пожертвахме в храма на Майка Дурга, той ме прокле: “О, най-низш от всички грешници, ти искаш да оставиш децата ми без баща. По тази причина ти също ще се родиш като козел”. О, Мадхава, когато настъпи моментът на моята смърт, аз придобих това тяло на козел, но по милостта на Бог Говинда, мога да си спомням предишните си раждания. Ако искаш да чуеш още една интересна история, аз ще ти я разкажа.

На мястото, познато като Курукшетра, което е способно да дари освобождение, някога живял цар на име Чандрашрама, който бил от династията на слънчевия бог. Веднъж, по времето на слънчевото затъмнение, кралят искал да даде дарение на някой *брахмана*. В това дарение бил включен един *шудра*, чието тяло било напълно черно. След като отишъл със своя жрец да се окъпе в свещеното езеро, бил облечен в чисти дрехи и намазан със сандалово дърво, царят се върнал в къщи. Той с преданост бил дал дарението на квалифициран *брахмана*. След като предоставил дарението, неочаквано от сърцето на черния *шудра* се появил един много греховен *чандала* (кучеядец), а след известно време се появила и жена *чандала*. Дватамата заедно се приближили към *брамина* и изведнъж влезли в тялото му. Той останал невъзмутим и започнал да рецитира Девета глава на “Шримад Бхагавад Гита”, докато си спомнял за Бог Говинда. Царят, който бил свидетел на всичко това, бил изумен и неспособен да каже каквото и да било. Веднага щом думите на Девета глава на “Шримад Бхагавад Гита” се появили на устните на този *брахмана*, *вишну-дутьите* дошли и прогонили двамата *чандали*. Тогава царят попитал *брахмана*: “О, учени, кои бяха тези две личности и каква *мантра* казваше ти? Кое божество си спомняше?” *Браминът* отговорил: “Това бяха грехът, който бе взел облика на *чандала*, заедно с обидата, персонифицирана в облика на жена *чандала*. Тогава аз започнах да цитирам Девета глава на “Шримад Бхагавад Гита”, която е способна да освободи всекиго от всички страшни ситуации. Чрез рецитирането

на Девета глава на “Шримад Бхагавад Гита”, аз винаги мога да си спомням лотосовите нозе на Бог Говинда”.

Като чул това, царят се научил да рецитира Девета глава на “Шримад Бхагавад Гита” от *брахмана*. Постепенно той успял да постигне лотосовите нозе на Бог Говинда.

Когато Мадхава чул този разказ от козела, той веднага го освободил и започнал да рецитира Девета глава на “Шримад Бхагавад Гита” всеки ден. По този начин също постигнал лотосовите нозе на Бог Говнда.

Славата на Десета глава на “Бхагавад Гита“

Бог Шива каза: “Моя скъпа Парвати, сега ще ти разкажа за славата на Десета Глава на “Шримад Бхагавад Гита”, както е предадена от Бог Вишну на Лакшми Деви, и която сама по себе си е стълбица към духовния свят.

В Кашипури, имаше един *брахмана* на име Дхирабуддхи, който ми бе толкова скъп колкото Нанди, моят носач. Той винаги беше умиротворен и всички негови сетива бяха насочени към възхвала на Бог Кришна. Където и да отидеше той, аз го следвах с голяма любов, за да мога да го защитавам и да му служа. Виждайки моите действия, моят вечен слуга Бхрингириддхи ме попита: “Какви отречения или други благочестиви дейности е извършил този преданоотдаден, че ти лично му отдаваш служене?” Чувайки въпроса на Бхрингириддхи, аз му отговорих: “Веднъж в Кайлаш Парвата, в градината, известна като *пуннааг*, аз се наслаждавах на лунната светлина и както си седях, изведнъж се появи силен вятър, който накара дърветата да трептят с много силен звук. Неочаквано сянка покри всичко наоколо, сякаш планина се движеше. Изведнъж в небето се появи огромна птица с цвета на дъждовен облак. Плясъкът на крилето ѝ караше дърветата да треперят и прахта да се върти около тях. Внезапно птицата кацна на земята и ми отдаде почитания, като ми поднесе един красив лотос. След което, каза: “О, Махадева! Вечна слава на теб, подслонът на всички. Твоята слава няма граници. Ти си защитникът на преданоотдадените, които контролират сетивата си. Ти си най-изтъкнатият сред всички преданоотдадени на Върховния Бог Кришна. Велики души като Брихаспати винаги възхваляват твоята слава. Но дори и хилядоглавият Ананта Шеша не е в състояние напълно да опише твоята слава. Какво да кажем за птица като мен, с такава ниска интелигентност.”

След като чух молитвата на птицата, аз я попитах: “Кой си ти и откъде идваш? Приличаш на лебед, а тялото ти е с цвета на гарван.” Птицата каза: „Моля те, разбери, аз съм лебедът-носач на Бог Браhma. Сега ще ти разкажа за причината, поради която тялото ми е с черен цвят.

Много близо до Саураштра (Сурат), има едно красиво езеро, откъдето идва и този красив лотос. Аз се наслаждавах там известно време. В момента, в който излетях от това място, изведнъж паднах на земята и тялото ми придоби този черен цвят. Тогава си помислих: „Как така паднах и по какъв начин тялото ми, което беше бяло като камфор, изведнъж стана черно?” Докато мислех по този начин, чух глас, който идваше от лотосите в езерото: “О, лебеде, ставай, ще ти разкажа за причината, поради която падна и тялото ти стана черно.” Тогава аз станах и отидох в центъра на езерото, където имаше пет изключително красиви лотоса, от които излезе една много красива жена. След като я заобиколих, аз я попитах каква е причината за падането ми. Тя отговори: “О, черни лебеде, докато летеше, ти прелетя над мен и заради тази обида твоето тяло сега е черно. Когато те видях да падаш, аз изпитах съжаление към теб и за това те повиках. Когато отворих устатата си, ароматът, който се излъчваше от нея, бе способен да пречисти наведнъж седем хиляди черни пчели, които незабавно бяха допуснати в небесната сфера. Мой скъпи царю на птиците, ще ти разкажа каква е причината да имам такава власт.

Три раждания преди това мое раждане, аз бях родена в семейство на *брахмани* и името ми бе Сароджавадана. Моят баща винаги ме съветваше в принципите на целомъдрието

и когато се омъжих, аз служех на съпруга си вярно. Веднъж намерих една *маина* (черна птичка) и заради това, че се грижех за нея, служенето към моят съпруг пострада. Тогава той се ядоса и ме прокле: “О, грешна жено, ти ще станеш *маина* в следващия си живот.”

В следващият си живот аз бях *маина*, но поради това, че следвах принципите на целомъдрието стриктно, успях да вляза в досег с едни мъдреци, които ме държаха в техния *ашрам*. Дъщерята на един от тях се грижеше за мен. Докато бях там, всяка сутрин и вечер аз слушах рецитала на Десета глава на “Шримад Бхагавад Гита” и поради това в следващият си живот добих тялото на *ансара*⁷ на небесните планети с името Падмавати. Един ден пътувах в цветен звездолет и видях красиво лотосово цвете в това езеро. Като дойдох тук, започнах да си играя във водата. В това време дойде Дурваса Муни и ме видя напълно гола. Като се изплаших от него, аз веднага придобих облика на пет лотоса. Моите две ръце станаха лотоси, моите два крака също станаха два лотоса, а останалата част от тялото ми стана пети лотос. От очите на Дурваса Муни започна да излиза огън: “О, грешнице, ти ще останеш в този облик за сто години.” След като ме прокле, той веднага изчезна. За щастие можех да си спомня Десета глава на “Шримад Бхагавад Гита”. И днес аз се освободих от проклятието, поради това, че ти прелетях над мен, падна на земята и тялото ти стана черно. Но ако чуеш от мен Десета глава на “Шримад Бхагавад Гита”, ще можеш да се освободиш от това положение.”

След като Падмавати завърши рецитирането на Десета глава на “Шримад Бхагавад Гита”, тя тръгна със звездолета към Ваикунтха. После дойдох тук и ти поднесох този красив лотос.”

Бог Шива каза: “След като черният лебед завърши историята си, той незабавно напусна тялото си и прие раждане в семейството на *брахмана* като Дхирабуддхи, който още от детството си винаги рецитираше Десета глава на “Шримад Бхагавад Гита”.

А който и да чуе тази възхвала от него, ще добие *даршан* с Бог Вишну, който държи *шанкха*⁸ и *чакра*⁹. Който и да чуе този рецитал, независимо дали е паднал или пристрастени към интоксиканти, или дори е убиец на *брахмани*, ще постигне *даршана* на Бог Вишну, който държи *шанкха* и *чакра*. По тази причина, мой скъпи Бхрингирддхи, аз винаги служа на Дхирабуддхи.”

Моя скъпа Парвати, независимо дали някой е мъж или жена, *саньяси*¹⁰ или *грихастха*¹¹, всъщност, в каквата и ситуация да е всеки, ако рецитира Десета глава на “Шримад Бхагавад Гита”, той ще постигне *даршана* на Бог Вишну.

⁷ В индийската религия *ансарите* са млади и красиви, свръхестествени същества от женски пол, които имат превъзходни танцови умения. Те са съпруги на *гандхарвите*, музикантите на Индра

⁸ раковина

⁹ диск

¹⁰ *Саньяси* – живот в отречение; форма на отречение в хиндуизма с отказ от материалните желания, светец, в някои религии това е монах

¹¹ *Грихастха* - буквално означава "да бъдеш зает с дом, семейство" или "стопанин, семеен". Това е втората фаза на живота в рамките на четирите възрастови етапа в хиндуистката *ашрам*-система.

Славата на Единадесета глава на “Бхагавад Гита“

Бог Шива каза: „Моя скъпа Парвати, сега ще ти разкажа за славата на Единадесета глава на “Шримад Бхагавад Гита”. Не възможно да ти разкрия пълната слава, тъй като има хиляди истории, но ще ти споделя само една от тях.

На брега на река Пранита има един голям град на име Меганкара, в който се намира известният храм на Джагат Ишвара. Той държи в ръката си лък. В този град Меганкара имало един чист *брахмана* на име Сунанда, който останал *брахмачари* през целия си живот.¹²

Сунанда сядал пред Бог Джагат Ишвара и рецитирал Единадесета глава на “Шримад Бхагавад Гита”, като помнел Вселенската форма на Бог. Рецитирайки тази Единадесета глава на “Шримад Бхагавад Гита”, той добил пълен контрол над сетивата си и бил способен да си спомня за Бог Джагат Ишвара постоянно.

Веднъж този чист *брахмана* Сунанда отишъл на обиколка по свещените места на брега на река Годавари. Той посетил всички свети места, започвайки с Ваджа Тиртха. Във всички свети места, които посетил, се къпел и взимал *даршан* от главното божество. Веднъж стигнал един град. Заедно с неговите придружители, той търсел място, където да отседнат и накрая в средата на този град, те открили *дхармашала*¹³, където всички си починали през нощта. Когато Сунанда се събудил на сутринта открил, че всичките му придружители ги няма. Докато ги търсел, той срещнал управника на този град, който незабавно паднал в нозете му и казал: “О, велики мъдрецо, не мога да ти кажа къде са отишли твоите придружители, но мога да ти кажа, че няма предадоотдаден, равен на теб. Никога не съм виждал някой толкова чист, колкото теб. О скъпи *брахмана*, умолявам те да останеш в този град.” Когато Сунанда чул смирената молба на управника на града, той решил да остане за няколко дни. Управникът направил всичко необходимо, за да е комфортен престоят на Сунанда и се ангажирал в служене ден и нощ. След като минали осем дни, един селянин дошъл пред Сунанда и плачейки много високо казал: “О, чист *брахмана*, миналата нощ един *ракшаса*¹⁴ изяде сина ми.” Сунанда попитал: “Къде е този *ракшаса*? И как така изяде сина ти?”

Селянинът отговорил: “В този град живее един много страшен *ракшаса*, който всеки ден ядеше селяни както и когато си поискаше. Един ден всички ние отидохме при него и го помолихме да ни защити, в замяна на което ще го снабдяваме всеки ден с храна. Беше построен една *дхармашала*, където биваха изпращани да отседат всички пътници, които идваха тук и докато те спяха, *ракшасът* можеше да ги изяде. По този начин ние можехме да се защитим от него. Ти, заедно с твоите придружители, бе отседнал в тази *дхармашала*, но този *ракшаса* не те изяде заедно с другите. Сега ще ти разкажа причината. Миналата нощ един приятел на моя син дойде, но аз не осъзнах, че той е много близък и скъп негов приятел и го изпратих да отседне в *дхармашала*. По-късно, когато синът ми разбра, тръгна след него, за да се опита да го върне от *дхармашала*. Но когато стигна там, той също беше изяден от *ракшаса*. Днес сутринта, аз отидох при

¹² *Брахмачари*, (целомъдрен, безбрачен) буквално означава тръгване след Брахман, Върховната Личност, Бог. *Брахмачари* е първият от четиририте *ашрами* в хиндуистката традиция, или четирите етапа от живота (останалите три са *грехастха*, *ванпрастха* и *санньяса*)

¹³ подслон за странстващи поклонници, осигуряващ безплатна или евтина храна

¹⁴ *Ракшаса* е демонично същество в хиндуистката митология

ракшаса и го попитах защо е изял сина ми заедно с другите пътници. Също така, го попитах има ли някакъв начин да върна сина си. *Ракшасът* ми каза: “Аз не знаех, че твоят син също е в *дхармашала* и по тази причина той беше изяден заедно с другите. Би било възможно да го върнеш обратно, когато бъда освободен от това тяло на *ракшаса*, а това може да стане по милостта на човек, който рецитира Единадесета глава на “Шримад Бхагавад Гита” всеки ден.

В момента в града има един *брахмана*, който беше отседнал в *дхармашала*, но аз не го изядох, защото той всеки ден рецитираше Единадесета глава на “Шримад Бхагавад Гита”. Ако той всеки ден рецитира Единадесета глава на “Шримад Бхагавад Гита” по седем пъти, а след това ме напръска с вода, аз ще мога да се освободя от проклятието да съм в това тяло на *ракшаса*.

Сунанда попита селянина: “Какъв грях е сторил този човек, за да се сдобие с това тяло на *ракшаса*?” Селянинът отговори: “Преди много време, в града живееше един фермер. Един ден, докато пазел полетата, недалеч от него голям лешояд нападна един човек, който си пътувал по пътя. В това време минавал един *йоги* и когато видял, че човекът е нападнат от лешояда, се затичал към него да му помогне, но когато стигнал, било твърде късно. Тогава *йогинът* много се ядосал на фермера и му казал следното: “Този, който види другите в опасност от крадци, змии, огън или атака с оръжие и въпреки, че е способен да им помогне, не им помага, бива наказан от Ямараджа. След като страда в ада много дълго време, той приема раждане на вълк. А този, който помага на някой в нужда, несъмнено удовлетворява Бог Вишну. Този, който се опитва да спаси крава от лапите на свирепо животно, независимо дали е от ниска класа или е зъл управник, постига Бог Вишну. Грешен фермере, ти видя лешояда да напада този човек, но въпреки това не направи опит да го спасиш. Сега аз те проклинам да приемеш раждане като *ракшаса*.” Фермерът казал: “Аз пазих полетата през цялата нощ и съм много изморен, моля те, бъде милостив към мен, о, велики мъдрецо.” *Йогинът* отговорил: “Когато някой, който всеки ден рецитира Единадесета глава на “Шримад Бхагавад Гита”, те поръси с вода по главата, ти ще бъдеш освободен от проклятието.”

Селянинът казал: “Мой скъпи Сунанда, моля те да имаш добрината да поръсиш с ръката си вода върху главата на този *ракшаса*.” След като чул тази история от селянина, Сунанда тръгнал с него към мястото, където *ракшасът* бил отседнал и докато рецитирал Единадесета глава на “Шримад Бхагавад Гита”, го поръсил с вода по главата. *Ракшасът* незабавно постигнал четириръката форма на Бог Вишну. И не само той, но и всички други хиляди хора, които бил изял, също постигнали тази четириръка форма на Бог Вишну. Тогава всички те се качили на цветния звездолет, който бил изпратен да ги отведе на Ваикунтха.

Виждайки тези удивителни събития, селянинът попитал *ракшаса* кой от тях бил синът му. *Ракшасът* се разсмял, посочил към един от тези красиви личности, които седели на трансценденталния звездолет и отговорил: “Този е твоят син”. Селянинът помолил сина си да се приближи към него. Чувайки молбата на баща си, синът усмихнато отговорил: “Мой скъпи господине, ти много пъти си бил мой син и аз твой, но сега по милостта на този велик преданоотдаден Сунанда, аз бях освободен от това колело на раждане и смърт, и вече отивам към своя истински дом, Ваикунтха. Скъпи господине, моля те, любезно се предай в лотосовите нозе на Сунанда и чуй от него Единадесета глава на “Шримад Бхагавад Гита, и ти също ще можеш да постигнеш обителта на Бог Вишну (Ваикунтха), в това няма никакво съмнение. Тези нектарни инструкции са излезли от

устата на Бог Кришна на бойното поле Курукшетра в отговор на въпросите на Неговия приятел Арджуна. И само чрез слушането и рецитирането на този разказ човек може да разчупи този стегнат възел, който ни обвързва в колелото на раждане и смърт”.

Бог Шива каза: “След като изрекъл тези думи, изпълнени с мъдрост към своя баща, заедно с всички други щастливи души, той тръгнал за Ваикунтха. Неговият баща научил Единадесета глава на “Шримад Бхагавад Гита” от Сунанда и много скоро Той също се запътил към Ваикунтха.”

Моя скъпа Парвати, ти чу от мен за славата на Единадесета глава на “Шримад Бхагавад Гита”, която е способна да унищожи всички греховни реакции.

Славата на Дванадесета глава на “Бхагавад Гита“

Бог Шива каза: “Скъпа Парвати, ще ти разкажа за прекрасната слава на Дванадесета глава на “Шримад Бхагавад Гита“.

На юг има едно важно свято място на име Колхапур, където се намира храмът на Маха Лакшми - божествената съпруга на Бог. Маха Лакшми е постоянно обожавана от всички полубогове. На това място се изпълняват всички желания. Рудрагая също се намира там. Един ден там пристигнал млад принц. Тялото му имало цвета на злато. Очите му били много красиви. Раменете му били много силни, а гърдите му били широки. Ръцете му били дълги и силни. Когато пристигнал в Колхапур, той първо отишъл до езеро, известно като Маникантх-тиртх, където се изкъпал и предложил почитанията си на своите предци. След това отишъл в храма на Маха Лакшми, където поднесъл почитанията си и започнал да се моли: “О, Деви, чието сърце е пълно с милост, която е обожавана в трите свята и е дарителката на всички блага и майка на творението. Вечна слава за теб, о, подслон на всички живи същества. О, изпълнителко на всички желания. Ти си прекрасната енергия на Бог Ачюта, който е поддръжник на трите свята. Ти си върховната Богиня. О, защитнице на преданоотдадените. Вечна слава за теб. О, Деви, ти си тази, която изпълнява желанията на преданоотдадените и ти си, която ги ангажира в служене на Бог Ачюта. Ти си вечна и си спасение за всички паднали души. Вечна слава на теб. О, Деви, за благополучие и защита на трите свята, ти приемаш много форми като Амбика, Брахми, Ваишнави, Махешвари, Варахи Маха-Лакшми, Нарасимхи, Индри, Кумари, Чандрика, Лакшми, Савитри, Чандракала, Рохини, Парамешвари. Вечна слава на теб, чиято слава е безгранична. Моля те любезно, бъди милостива към мен.”

Когато Маха Лакшми чула тези молитви, тя била много удовлетворена и казала на принца: “О, принце, аз съм много доволна от теб, моля те, поискай от мен каквато и да е благословия според желанието на сърцето си.”

Принцът казал: “О, майко на трите свята, моят баща, Цар Брихадратхи, изпълняваше жертвоприношението, известно като Ашвамедха. Но преди да завърши тази *ягя*, той умря поради болест. А преди аз да успея да завърша тази Ашвамедха *ягя*, някой открадна коня, който беше пропътувал целия свят и беше пречистен за жертвоприношение в тази Ашвамедха. Аз изпратих хора да го търсят във всички посоки, но те не успяха да го намерят. Тогава получих разрешение от свещеника да дойда тук и да се моля за твоята помощ. Ако ти си удовлетворена от мен, моля те любезно, кажи ми как мога да върна този кон и да завърша огненото жертвоприношение, за да изпълня желанието на баща си.”

Маха-Лакшми казала: “О, благородни принце, до портата на моя храм живее един много извисен *брахмана*, който е известен с името Сиддха-Самадхи. Той може да изпълни твоето желание.”

Когато принцът чул тези думи от Маха-Лакшми, той отишъл до мястото, където живеел Сиддха-Самадхи и му поднесъл своите почитания. След това застанал тихо, с допрени длани пред него. Тогава Сиддха Самадхи му казал: “Ти беше изпратен тук от Маха Лакшми, така че аз ще изпълня твоите желания.”

След това, казвайки няколко *мантри*, Сиддха-Самадхи довел всички полубогове пред себе си. Принцът видял как всички полубогове стояли пред Сиддха-Самадхи и чакали инструкции. Тогава Сиддха-Самадхи казал на полубоговете: “О, деви¹⁵, конят на този принц, който бе подготвен за жертвоприношение, беше откраднат през нощта от Бог Индра. Моля ви любезно да върнете този кон сега.”

Полубоговете веднага довели коня пред него, след което Сиддха-Самадхи ги освободил. Когато принцът видял тези удивителни събития, той паднал в нозете на Сиддха-Самадхи и го запитал: “По какъв начин постигна такава сила, каквато не съм нито виждал, нито чувал някой друг да притежава? О, велики мъдрец, моля те, чуй моята молба.

Моят баща, цар Брихадратхи умря неочаквано, докато започваше жертвоприношението Ашвамедха. По тази причина аз държа тялото му в чисто преварено масло. Моля те, имай добрината, ако би желал да го върнеш обратно към живота.”

Когато чул това, Сиддха-Самадхи леко се подсмихнал и казал: “Нека да отидем на това място, където държиш тялото на твоя баща.” Когато стигнали мястото, Сиддха-Самадхи взел малко вода в ръката си и докато казал някакви *мантри*, поръсил водата върху главата на мъртвото тяло на цар Брихадратхи. Веднага щом водата докоснала главата му, царят седнал и попитал Сиддха-Самадхи: „О, велик преданоотдаден, кой си ти?” Принцът незабавно разказал на баща си за всички събития, които се случили. Когато царят чул този разказ, той отново и отново поднесъл своите почитания на Сиддха-Самадхи и го попитал какви отречения е извършвал, за да добие такава божествени сили. Чувайки молбата на царя, Сиддха-Самадхи му отговорил: “Мой скъпи царю Брихадратхи, аз всеки ден рецитирах Дванадесета глава на “Шримад Бхагавад Гита“.

Чувайки думите на този велик преданоотдаден, царят научил от Сиддха-Самадхи Дванадесета глава на “Шримад Бхагавад Гита“. Когато дошло време царят и неговият син постигнали лотосовите нозе на Бог Кришна. Много други хора също са постигнали най-висшата цел, преданост към лотосовите нозе на Бог Кришна чрез рецитиране на Дванадесета глава на “Шримад Бхагавад Гита“ всеки ден.

¹⁵ *Дев*и - полубогове

Славата на Тринадесета глава на “Бхагавад Гита“

Бог Шива каза: “О, Парвати, моля те, слушай за безграничната слава на Тринадесета глава на “Шримад Бхагавад Гита“, която ако чуеш, ще станеш много щастлива.

На юг имало една много голяма река на име Тунгабхадра, на брега на която имало много красив град на име Харихарпур. Там се почита *мурти* на бог Шива, на име Харихар. Този, който добие неговия *даршан*, постига благоприятни резултати.

В Харихарпур живял един *брахмана* на име Хари-дикшит, който бил много учен и живеел скромен и аскетичен живот. Хората наричали съпругата му Дурачара. Причината за това били нейните долни постъпки. Тя винаги говорела на своя съпруг по обиден начин, и никога не била спала с него. Държала се винаги грубо към приятелите на своя съпруг и поддържала връзки с други мъже, за да удовлетвори похотливите си желания. Тя била също така пристрастена към различни видове интоксиканти. Тъй като градът ставал все по-пренаселен, тя изградила малък заслон в гората, където можела да се среща със своите любовници.

Една нощ, изпитвайки похотливи желания, като не могла да открие кой да ги задоволи, тя отишла към мястото за срещи в гората, за да види дали някой от нейните любовници не е там. Като не открила никого на мястото, изгаряйки от желание, тя започнала да се скита в гората, с надеждата да открие някой, който да я удовлетвори. След като бродила известно време, осъзнавайки, че нейното тяло, сетива и ум толкова много я болели от това, че не можели да бъдат задоволени, тя се смутила, седнала и започнала да плаче.

Чувайки плача ѝ, един гладен тигър, който спял, се събудил и стигнал до мястото много бързо. Като чула тигъра да идва, похотливата жена станала и мислейки си, че със сигурност идва някой, който ще задоволи нуждите ѝ, изведнъж видяла тигъра пред себе си, всеки момент готов да я разкъса с острите си нокти.

Тогава похотливата жена, попитала тигъра: “О, тигре, защо дойде тук да ме убиеш? Първо трябва да ми отговориш и после можеш да ме убиеш.” Царят на животните се въздържал да убие Дурачара и се засмял. След това, ѝ разказал следната история.

“На юг, има река на име Малапаха, на брега на която се намира град Мунипарна. На това място има *мурти* на бог Шива, известно като Панчалинга. В този град аз бях приел раждане в семейство на *брахмана*. Въпреки че бях приел такова извисено раждане, при все това бях много алчен и няхах контрол над сетивата си. Аз седях на брега на реката и извършвах жертвоприношения за онези хора, които не бяха квалифицирани да участват в такива дейности. Също така ядях в домовете на хора с материално съзнание и събирах повече средства, отколкото ми бяха необходими под претекста, че извършвам жертвоприношения и обожание на *муртите*, които след това използвах за удовлетворение на собствените си сетива. Също така критикувах *брахманите*, които много стриктно следваха регулиращите принципи и никога не давах благотворителност на никого. Остарявайки бавно, косата ми побеля, зъбите ми изпадаха, очите ми отслабнаха, но дори и тогава аз не загубих своята жажда да събирам и трупам повече богатства. Един ден, по грешка, отидох в къщата на едни *брахмани*, които бяха много жестоки и бяха ловки в измамите, да помоля за малко храна, а те пуснаха кучетата си

срещу мен. Едно от тези кучета ме ухапа по крака, аз паднах и много бързо умрях. След това постигнах това тяло на тигър и заживях в тази опасна гора.

За щастие си спомням предишното си раждане, и сега не нападам нито един преданоотдаден, *саньяси*¹⁶ или целомъдрена жена, а се храня само с грешни хора и неблагочестиви жени. Тъй като ти си най-пропадналата и грешна жена, определено ще бъдеш моя храна”.

След като тигърът свършил своя разказ, той погълнал греховната жена. После *ямадутите*¹⁷ я хвърлили в ада, известен като Дуяда, който е като езеро, пълно с изпражнения, урина и кръв. И тя трябвало да остане на това мръсно място за десет милиона *калпи*¹⁸. Сетне била хвърлена в ада, известен като Раурава, където останала за сто хиляди *манватари*¹⁹. След което отново приела раждане на земята като жена *чандала*²⁰. И отново живяла по същия греховен начин, както преди.

Поради греховните си дейности, тя се разболяла от проказа и туберкулоза. По добра съдба и късмет, веднъж отишла на свещеното място Харихарпур, близо до храма на Ямбакадеви (Парвати). Там видяла великия светец Васудева, който винаги рецитирал Тринадесета глава на “Шримад Бхагавад Гита”. От неговата уста тя слушала отново и отново този рецитал, и слушайки, получила възможността да се освободи от това тяло на *чандала* и да се избави напълно от реакциите на миналите си греховни дейности. Тя добила четириръка форма, приличаща на Бог Вишну и била отведена на Ваикунтха.

16 *Саньяси* –живот в отречение; форма на отречение в хиндуизма с отказ от материалните желания, светец, в някои религии това е монах

17 *Ямадутите* са пратеници на Ямараджа, Бога на смъртта

18 *Калпа* – Браhma дни, 4,320,000,000 години.

19 *Манвантара* – времето на царуването на всеки Ману

20 *Чандала* - изгнаник, противен, кучеядец, най-ниската класа от човешките същества.

Славата на Четирнадесета глава на “Бхагавад Гита“

Бог Шива каза: “О, Парвати, моля те, чуй от мен за славата на Четирнадесета глава на “Шримад Бхагавад Гита“ с най-голямо внимание.

В Симхалдвип имало цар на име Викрам-Ветала. Един ден, когато отивал на лов в гората, той взел със себе си своя син и двете си ловджийски кучета. Когато стигнал до гората, той пусал едното куче да преследва заек. Докато кучето го преследвало, заекът изглеждал така, сякаш летял. Бягайки, заекът стигнал до едно красиво уединено място, което било много умиротворено. Един елен седял щастливо под сянката на дърветата, а маймунките радостно ядели плодовете на тези дървета. Малките тигърчета си играели със слончета, а змии пълзели около пауните. В тази гора живеел великият мъдрец Ватса, който почитал Бог Кришна чрез рецитиране на Четирнадесета глава на “Шримад Бхагавад Гита“. Близко до *аирама* на Ватса Махарадж, един от неговите ученици миел нозете му, докато рецитирал Четирнадесета глава на “Шримад Бхагавад Гита“. На това място земята станала влажна. Точно в този момент, заекът дошъл бягайки, подхлъзнал се в калта и незабавно постигнал божествено тяло. Един звездолет се спуснал, взел го и го отвел на райските планети. След известно време кучето дошло на това място, да търси заека и то също се подхлъзнало в калта, напуснало тялото на куче, добило божествено тяло и също било отведено на райските планети.

Виждайки всичко това, ученикът на Ватса Махарадж започнал да се смее. Цар Викрам-Ветала, който станал свидетел на тези изумителни събития, попитал *брахмана*: “Как е възможно този заек и това куче да постигнат небесните планети пред очите ни? “ *Браминът* казал: „В тази гора великият мъдрец Ватса, който напълно е победил сетивата си, винаги е ангажиран в рецитиране на Четирнадесета глава на “Шримад Бхагавад Гита“. Аз съм негов ученик и по неговата милост също винаги съм зает в рецитиране на Четирнадесета глава на “Шримад Бхагавад Гита“. По тази причина заекът и кучето се подхлъзнаха в калта, която бе станала влажна от водата, умила нозете му и така те постигнаха висшите планети. А сега ще ти кажа причината, поради която се смеех. В Махараштра, има град на име Пратудхак. Там живееше един *брахмана* на име Кешава. Той бе най-злият от всички. Жена му се казваше Вилоббана. Тя бе много пропаднала жена, която винаги се наслаждава на компанията на други мъже. Поради тази причина съпругът ѝ много се ядоса и я уби. В следващия си живот тя стана това куче. А този *брахмана* Кешава, поради своите греховни дейности, стана този заек.”

Бог Шива каза: “След като чул за славата на Четирнадесета глава на “Шримад Бхагавад Гита“, цар Викрам-Ветала също започнал всеки ден да рецитира Четирнадесета глава на “Шримад Бхагавад Гита“, а когато напуснал това тяло, той отишъл на Ваикунтха, където бил ангажиран във вечно служене на лотосовите нозе на Бог Вишну.

Славата на Петнадесета глава на “Бхагавад Гита“

Бог Шива каза: “Моя скъпа Парвати, сега ще ти разкажа за славата на Петнадесета глава на “Шримад Бхагавад Гита“, моля те, слушай внимателно.

В Гаудадеша имало един цар на име Нарасингха. Той бил толкова могъщ, че можел да срази полубоговете. Командирът на неговата армия бил известен с името Сарабхмерунд. Той бил много алчен и заедно с принца планирали да убият царя и да станат владетели на Гаудадеша. Но преди да може да осъществи своя план, той заболял от холера и умрял много бързо. След което приел раждане в тяло на кон в страна, наречена Синдху. Този кон бил много красив и бягал много бързо. Той имал всички качества на първокласен кон. Един ден синът на един много богат човек от Гаудадеша видял коня и решил да го купи с намерението да го продаде на царя на Гаудадеша. След като купил коня, той го отвел в столицата на Гаудадеша. Когато стигнал града, отишъл право в царския дворец и помолил пазачите да кажат на царя за неговото пристигане.

Когато се изправил пред царя, той го попитал: “Какво те води насам?” А търговецът отговорил: “О, царю, в Синдху намерих един първокласен кон, който няма равен на себе си в цялата вселена. Аз платих скъпо за него.” Царят заповядал: “Веднага доведи този кон.” И конят бил доведен много бързо пред царя, който бил много удовлетворен от високото качество на коня. След като го разгледал, царят платил на търговеца каквато сума му поискал, без да се замисля.

След няколко дни царят решил да отиде на лов. Яздейки коня, той се запътил към гората, където видял елен и веднага започнал да го преследва. Препускайки зад елена, той го гонел във всяка посока, накъдето се обърнел. След известно време придружителите му изостанали далеч назад. След като дълго преследвал елена, той се изморил, ожаднял и спрял да си почине. Завързал коня на клона на едно дърво и седнал на един голям камък.

Малко след това видял във въздуха да лети парче пергамент, което се приземило до него на камъка. Там била написана половин *шлока* от Петнадесета глава на “Шримад Бхагавад Гита“. Щом царят започнал да чете, веднага след като първият звук излязъл от устата му, конят паднал на земята и напуснал тялото си. След което придобил трансцендентална четириръка форма и незабавно седнал в цветен звездолет, който дошъл, за да го отведе към трансценденталната обител Ваикунтха.

Царят забелязал, че близо до това място имало красив *аишрам*, който бил заобиколен от плодни дръвчета. В *аишрама* седял един *брахмана*, който имал пълен контрол над сетивата си. Царят поднесъл своите почитания на *брахмана* и с допрени длани го попитал: “Как така моят кон постигна Ваикунтха?” *Брахманът*, чието име било Вишнушарма, отговорил: “О, царю, преди ти имаше главнокомандващ на своята армия, който беше известен с името Сарабхмерунд. Той имаше план заедно с принца да присвои твоя трон. Но преди да може да направи това, заболя от холера и умря, след което прие раждане в тялото на този кон. По случайност, той чу няколко думи от Петнадесета глава на “Шримад Бхагавад Гита“ и постигна Ваикунтха.”

Царят отдал своите почитания на *брахмана*, върнал се в своята столица и отново и отново четял какво е написано на пергаментата. Малко след това, той провъзгласил своя

син за цар на Гаудадеш, а самият той отишъл в гората, където рецитирал редовно Петнадесета глава на “Шримад Бхагавад Гита“ и много бързо постигнал лотосовите нозе на Бог Вишну.

Славата на Шестнадесета глава на “Бхагавад Гита“

Бог Шива каза: “Скъпа моя Парвати, сега ще ти разкажа за славата на Шестнадесета глава на “Шримад Бхагавад Гита“.

В Гуджарат има град на име Саураштра (Сурат). Там царувал цар Кхадгабаху, където живеел като Индра, царят на небето. Той имал един много избухлив мъжки слон на име Аримардана, от чиито слепоочия сълзяла течност, поради неговата гордост. Един ден този слон, в изблик на гняв, се изскубнал от веригите си и започнал да унищожава навеса за слонове, след което започнал да бяга насам-натам и необуздано преследвал поданиците. Всеки бягал колкото може по-бързо. Пазачите на слона веднага докладвали новината на царя и когато той чул това, отишъл заедно със сина си на мястото, където бил лудият слон. Цар Кхадгабаху знаел изкуството за контролиране на подивели слонове. Когато стигнал мястото, на което слонът тичал и беснеел, той видял, че много хора били стъпкани, а други бягали насам-натам, за да се спасят от него.

Точно тогава, докато царят гледал тази сцена на хаос, той видял един *брахмана* мирно да се завръща от езерото, където се бил изкъпал. Този *брахмана* тихо рецитирал първите три *шлоки* от Шестнадесета глава на “Шримад Бхагавад Гита“, които започват с думата *абхаям* (безстрашие). Когато хората видели този *брахмана* да върви срещу слона, се опитали да го предупредят да не ходи близо до него, но *брахманът* изобщо не ги забелязал, тръгнал точно срещу разбеснелия се слон и започнал да го гали. Когато слонът видял *брахманът* да приближава, той незабавно загубил целия си гняв и легнал умиротворен на земята.

След като *брахманът* галил слона известно време, мирно продължил по пътя си. Когато царят и всички поданици видели тези чудни събития, те били удивени. Царят веднага отишъл и паднал в нозете на *брахмана*, като го попитал: “Какви отречения и обожания си извършвал, за да постигнеш такова умиротворение и удивителни сили?” *Брахманът* отговорил: “Всеки ден аз рецитирам по няколко *шлоки* от Шестнадесета глава на “Шримад Бхагавад Гита“.

Бог Шива каза: “Царят помолил *брахмана* да дойде в двореца, където му предложил благотворителност сто хиляди златни монети и помолил този благочестив *брахмана* да му покаже как да рецитира тези стихове от Шестнадесета глава на “Шримад Бхагавад Гита“.

След като Кхадгабаху рецитирал тези стихове известно време, един ден той, заедно със своите стражи, отишъл до мястото, където лудият слон бил държан и заръчал на пазачите му да го освободят. Тогава поданиците се разтревожили, мислейки, че слонът отново ще се разбяга побеснял. Царят отишъл пред лудия слон, който незабавно легнал и той започнал да го гали. Тогава царят се върнал в своя дворец и провъзгласил сина си за наследник на трона му. След това тръгнал към гората, където обожавал Бог Кришна чрез рецитиране на *шлоките* от Шестнадесета глава на “Шримад Бхагавад Гита“ и много бързо постигнал лотосовите нозе на Бог Кришна.

Славата на Седемнадесета глава на “Бхагавад Гита“

Бог Шива каза: “Моя скъпа Парвати, ти чу за безграничната слава на Шестнадесета глава на “Шримад Бхагавад Гита“. Сега, моля те, чуй за нектарната слава на Седемнадесета глава на “Шримад Бхагавад Гита“.

Синът на цар Кхагдабаху имал слуга на име Душасан, който бил много коварен и изключително глупав. Душасан се обзаложил с принца, че може да язди слона, при което скочил върху гърба му и след като направил няколко стъпки, хората започнали да го молят да не язди опасния слон. Но глупавият Душасан започнал да мушка слона и използвал резки думи, за да го пришпорва. Изведнъж слонът много се ядосал и се разбягал подивял насам-натам. Като не бил в състояние да го удържи, Душасан паднал на земята. Слонът го смачкал и Душасан умрял. След това той постигнал тялото на слон в Симхалдвип, където пребивавал в двореца на царя.

Царят на Симхалдвип бил близък приятел с цар Кхадгабаху. Един ден царят на Симхалдвип решил да изпрати слона на един поет, който го зарадвал със своята красива поема.

В последствие поетът продал слона за сто хиляди златни монети на царя на Малва. След известно време, слонът се заразил от неизлечима болест. Когато пазачите на слона видели, че той спрял да яде и пие, те докладвали за това на царя. След като царят разбрал, той отишъл на мястото, където бил слона, заедно с най-добрите доктори. В този момент, за изненада на царя, слонът започнал да говори: “Мой скъпи царю, ти си толкова благочестив и стриктен последовател на Ведите. Ти винаги обожаваш лотосовите нозе на Бог Вишну. Така че би трябвало да знаеш, че в този момент от тези лекарства и доктори няма полза. Нито пък каквато и да е благотворителност или саможертва биха помогнали в момента на смъртта. Ако не си безразличен към мен и искаш да ми помогнеш, тогава доведи ми някой, който всеки ден рецитира Седемнадесета глава на “Шримад Бхагавад Гита“.

По молба на слона, царят довел един велик преданоотдаден, който редовно рецитирал Седемнадесета глава на “Шримад Бхагавад Гита“. Докато рецитирал Седемнадесета глава, този преданоотдаден поръсил вода върху слона и тогава той напуснал тялото на слон и постигнал четириръка форма, подобна на тази на Бог Вишну. Той незабавно седнал в цветния звездолет, който бил изпратен да го отведе на Ваикунтха. Докато седял в звездолета, царят го попитал за предишното му раждане и Душасан, след като му разказал всичко, потеглил за Ваикунтха. След което царят на Малва, най-добрият сред хората, започнал редовно да рецитира Седемнадесета глава на “Шримад Бхагавад Гита“. Малко след това той постигнал лотосовите нозе на Бог Кришна.

Славата на Осемнадесета глава на “Бхагавад Гита“

Парвати каза: “Мой скъпи съпруге, ти ми разказа за славата на Седемнадесета глава на “Шримад Бхагавад Гита“, моля те сега да ми разкажеш за славата на Осемнадесета глава на “Шримад Бхагавад Гита“.

Бог Шива каза: “О, дъще на Хималаите (Парвати), моля те, чуй за славата на Осемнадесета глава на “Шримад Бхагавад Гита“, която е по-висша от Ведите и е причината за безгранично блаженство. Когато достигне до ушите на някого, тя унищожава всички материални желания. За чистите преданоотдадени, тя е божествен нектар, тя е самият живот на Бог Вишну, тя е утеха за сърцата на Бог Индра и на полубоговете, както и на великите *йоги*, начело със Санака и Сананда.

Всеки, който я рецитира, отправя вестносите на Ямараджа надалеч. Нищо друго не може така бързо да унищожи всички грехове и да освободи човек от трикратните страдания този свят. Сега слушай с голяма отдаденост.

На най-високия връх в планината Меру се намира Амаравати, който е изграден от Вишвакарма. В това небесно царство полубоговете служат на Бог Индра и неговата съпруга Сачи. Един ден, докато Бог Индра си седял умиотворено, той видял да пристига една много красива личност, на която служели слугите на Бог Вишну. Когато бог Индра видял тази красива млада личност, той веднага паднал от своя трон на земята. В това време тези полубогове, които обожавали Индра, вдигнали короната, която носел, и я сложили на главата на новата и красива личност. След което всички обитатели на небесните планети започнали да изпълняват *арати*²¹ и пеели прекрасни песни на новия цар Индра. Великите *риши*²² дошли и отдали своите благословии, мантрувайки Ведически *мантри*, а *гандхарвите*²³ и *апсарите*²⁴ започнали да пеят и танцуват радостно. По този начин новият Индра, който не бил изпълнил обичайните сто хиляди пожертвования на коне, започнал да се наслаждава на стотици различни видове служене, отдавани му от полубоговете и другите обитатели на небесните планети. Когато старият Индра видял това, останал много изненадан.

Той започнал да си мисли: “Този човек тук никога не е строил кладенци, или копал *кунди*²⁵, или засаждал дървета за благополучието на другите, а когато е имало суша, той не е давал зърно за благотворителност. Никога не е изпълнявал огнени пожертвования или велика благотворителност на свещени места. Тогава по какъв начин той успя да постигне моето място?” Чувствайки ума си много обезпокоен, старият Индра тръгнал към океана от мляко да се моли на Бог Вишну. Когато успял да добие *даршана* на Бог Вишну, той Го попитал: “Мой скъпи Боже Вишну, в миналото аз извършвах много пожертвования и други благочестиви дейности, заради които бях провъзгласен за цар на небесното царство.

²¹ Церемония, с която се обожава *мурти* на Бог Върховната Личност чрез предлагане на инсенс, огън в *ghi*-лампа и лампа с камфор, вода в раковина, фин плат, ароматно цвете, паунзиево перо и опашка на як, под акомпанимента на звънче и възпяване.

²² мъдрец

²³ Небесни полубогове танцьори, певци и музиканти на райските планети

²⁴ Най-красивите жени на божествените планети, които са много добри в танците.

²⁵ Изкуствени езера

Този човек никога в живота си не е извършвал никакви велики чудни благочестиви дейности, нито пък никакви велики Ведически пожертвования. Тогава по какъв начин той успя да постигне моя трон?”

Тогава Бог Вишну казал: “ Мой скъпи Индра, тази велика душа всеки ден рецитираше Осемнадесета глава на “Шримад Бхагавад Гита“. През всеки ден от своя живот той рецитираше по пет *шлоки* от тази глава и поради тази причина постигна плодовете на всички видове благочестиви дейности и *яги*²⁶ и след като много години се наслаждава като цар на небето, той ще постигне Моята обител. Ако ти също рецитираш Осемнадесета глава на “Шримад Бхагавад Гита“, и ти ще можеш да постигнеш Моята божествена обител.”

След като чул думите на Бог Вишну, бог Индра приел формата на *брахмана* и тръгнал към брега на река Годавари, където видял град Калеграни, който е много свещен. На това място обитава Върховният Бог в Неговата форма известна като Калешва. Близко до този град, на брега на река Годавари, седял един много чист *брахмана*, който бил много милостив и разбирал най-висшата цел и тайна на Ведическата литература. Всеки ден той седял на това място и рецитирал *шлоките* на Осемнадесета глава на “Шримад Бхагавад Гита“. Когато бог Индра го видял, бил много щастлив. Той веднага паднал в нозете му и го помолил да го научи да рецитира Осемнадесета глава на “Шримад Бхагавад Гита“.

След като бог Индра практикувал рецитирането на Осемнадесета глава на “Шримад Бхагавад Гита“ известно време, той успял да постигне най-висшето място на Вишнулока. Когато стигнал там той осъзнал, че удоволствията, на които се бил наслаждавал като цар Индра, заедно с полубоговете, били нищо в сравнение с това.

Моя скъпа Парвати, поради тази причина, великите мъдречи специално рецитират Осемнадесета глава на “Шримад Бхагавад Гита“ и по този начин те много бързо постигат лотосовите нозе на Бог Вишну.

Всеки, който чуе или изучава тази “Гита Махатмя”, много бързо унищожава всички грехове, които е натрупал. А този, който помни този разказ с голяма вяра, постига плодовете на всички видове благочестиви дейности и велики жертвоприношения, и след като изпита удоволствията на земното изобилие, постига обителта на Бог Вишну.

²⁶ Ведическо жертвоприношение, също име на Бог, което означава “въплъщение на саможертва”, целта и наслаждаващият се на всички видове жертвоприношения ;